

jo være det rene Bedrageri overfor Mindretallet, hvis man kunde benytte sin Flertalsmagt Dagen efter. Selvfølgelig kan man forsøge at faa det aftalte ændret, men man skal have Tilslutning fra dem, man var blevet enig med.

Den højtærede Minister sagde, at enhver Virksomhed, som har Reserve behov, den være stor eller lille, har Pligt til at være med som Bidragyder. Ja, det er rigtigt, at det er dette Hensyn, man særlig skal gøre gældende. Jeg var inde paa i mine første Bemærkninger, at det ikke var nok med at trække de mindre fra, man maatte ogsaa skelne mellem Virksomhedernes Art, altsaa det samme, som Ministeren var inde paa. Men ved at fratage 3 i hver Virksomhed, vil man i det store og hele undtage den væsentlige Del af de Virksomheder, som ikke har Reserve behov. Den fulde Retfærdighed kan man aldrig faa frem, men man vil paa den Maade kunne bortskaffe en meget væsentlig Del af den Uretfærdighed eller Urimelighed, som Loven indeholder paa dette Punkt, uden at svække Lovens Hensigt og uden at indrette Forholdene saaledes, at Arbejdsløshedsfonden ikke paa et rimeligt Grundlag skulde kunne naa den Størrelse, som den skal naa.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Hvis det ærede Medlem ved at fradrage 3 i hver Virksomhed tænker paa 3 Helaarsarbejdere og vil fortolke den Bestemmelse paa den Maade, at f. Eks. en Tørvefabrikant, der i 3 Maaneder af Aaret beskæftiger 12 Mand ved Tørvefabrikation, ogsaa skulde være fri, fordi han kun har 3 Helaarsarbejdere, tror jeg, det ærede Medlem vil indrømme mig, at saa er man meget langt fra Retfærdighed paa dette Omraade. Saadanne smaa Tørvefabrikanter skal være med til at yde Bidrag, hvis nogen overhovedet skal. Om de er smaa eller store, har intet med den Sag at gøre, idet jeg dog indrømmer, at de, som har den lille Virksomhed, gennemgaaende giver fast Beskæftigelse og derfor vil være fritaget. Jeg synes imidlertid ikke, der er Grund til at drage det Moment ind; det er bedre, man holder sig til Beskæftigelsessevnen og Stabiliteten i den Beskæftigelse, den paagældende tilbyder. Det er ogsaa det, man har bestræbt sig for ved Loven.

Jeg bad om Ordet for at sige til det ærede Medlem, at det forekommer mig, at han bruger alt for stærke Udtryk, idet han endogsaa taler om Bedrageri, naar man fremkommer med Ændringer til den bestaaende Lov... (*Gunnar Fog-Petersen: Ja,*

naar det er 14 Dage efter) ... det er nu ikke 14 Dage efter — naar det har vist sig nødvendigt. I et Spørgsmaal som det, vi her behandler, hvor Situationen skifter saa hurtigt, som den kan skifte, er en Regering ikke blot berettiget, men forpligtet til at fremsætte Ændringer, hvis Forholdene kræver det. Selvfølgelig staar de paagældende Partier frit overfor saadanne Forslag om Ændringer. Ja, selvfølgelig, hvis der forelaa en Aftale, hvori der stod, at Regeringen ikke maatte fremsætte Forslag om Ændringer i denne Lov, før Valgperioden var ude — det vilde være en usædvanlig Aftale, jeg mindes ikke at have set en saadan —, vilde det fuldstændig forandre Sagen. Det er heldigvis ikke noget ualmindeligt her i Rigsdagen, at vi ved gensidig Imødekommenhed slaar af paa vore principielle Ønsker, baade fra Flertallets og Mindretallets Side, for at opnaa en fælles Stilling, Enstemmighed overfor et Lovforslag, men jeg synes ikke, Mindretallet kan sige, at deres Imødekommenhed dør er større end Flertallets. Vil man endelig gøre Forskel, maa det være Flertallet, som viser den største Imødekommenhed, men det skal jeg i øvrigt ikke opholde mig ved. Noget saadant er, som sagt, ikke ualmindeligt, men ingen af os er tjent med, at fordi der ved et Lovforslags Vedtagelse er opnaaet Enighed mellem alle Partier, hævdes den Opfattelse, at der ikke maa røres ved denne Lov. Det kan være i høj Grad tiltrængt, at der netop røres ved den. Derfor forekommer det mig, at det ærede Medlem bruger alt for stærke Udtryk i denne Forbindelse.

Martin Olsen: Jeg vil gøre den korte Bemærkning til den højtærede Landbrugsminister, der vikarierer for Indenrigsministeren, at blandt honnøret Folk er der kun een Mening om, at en Overenskomst skal holdes — naturligvis, man kan gøre en anden Betragtning gældende, at den, der har Magten, ikke behøver at holde en Overenskomst —, og dette var en Overenskomst. Den Kortordning, der forelaa, og som siges at have været Anledning til at kræve Ændringerne, kendte man, og man maatte derfor indenfor Loven søge at komme igennem, saa godt man kunde, med det, man var blevet enig om. Det Forslag, der blev vedtaget, har Indenrigsministeren sagt, var Socialdemokratiets Forslag. Det er til en vis Grad rigtigt. Paa et givet Tidspunkt, under ganske andre Forudsætninger fremkom dette Forslag, men det blev straks refuseret af Flertallet, kastet hen ad Bordet, man vilde ikke have med det at gøre.